

Saarnaaja

JOHAN HENRIK
O L S S O N

MUISTOSANOJA

Nyt, rakkaat veljet, minä annan teitä Jumalan ja Hänen armonsa sanan haltuun, joka on väkevä teitä rakentamaan ja antamaan teille perinnön kaikkien pyhitettyjen seassa. — Apt. 20: 32.

Näitten apostoli Paavalin hyvästijättösanojen kanssa seisomme tänä päivänä rakkaan veljen ja usollisen työntekijän Johan Henrik Olsson'in, Puoltikasvaaran kylästä, maallisen jäännöksen ympärillä, joka sai jättää tämän surun ja murheen laakson pitkäkällisen sairauden jälkeen; kolme vuotta vailla puhekykyä ja yli kaksi vuotta vuoteen omana. Siinä hän lepäsi rauhallisesti ja tervehti ystäviä kyyneleillä ja oli kiitollinen siitä hyvästä palveluksesta, jonka hän sai vastaanottaa poikansa pojalta vaimonsa kanssa. — Myös me, vainajan ystävät, tahdomme kiittää teitä, Göte ja Mary, siitä rakkauden palveluksesta ja sen uhraavaisuutenne edestä, jonka olette tehneet näitä vanhoja kohtaan. Jumala palkitkoon teille kaiken. — Mutta viimein löi kuolon kello kaksitoista, 8 p:nä syyskuuta 1959, elettyään täällä kuolevaisuuden maassa 80 v. 4 kk ja 17 pv. Hänelle se oli iloksi, mutta jälkeen jääneelle aviokumppanille sekä koko Herran laumalle murheeksi ja kaipaukseksi, ehkä on siitä ilo, että hän pääsi lepäämään sairaudesta ja matkan vaivoista. Kaikilla meillä on täällä elämässä aamu ja ehtoo, toisilla varhaimmin ja toisilla myöhemmin, mutta se on korkein kysymys, minkäkaltainen loppu meidän elämällä on. Oli kuitenkin Jumalan ennättäväinen armo hänet kiinni ottanut omantunnon kautta. Ja kun hän oli kolmannellatoista ikävuodellaan ja Puoltikasvaaraan tulivat Samuel Vettasjärvi ja Nutin Antaris kokouksia pitämään, niin hänen nuori sydämensä oli valmis vastaanottamaan sen korkeimman evankeliumin. Ehkä ei voinut uskoa niin suurena syntisenä, mutta kun hän avasi suunsa, niin tie aukeni armoistuimen tykö

ja hän käsitti suuren ilon. Niinkuin hän itse on kertonut, niin hän on kantanut kristillisyyden läpi lapsuuden ja nuoruuden aikojen hyvässä omassatunnossa parannuksen tekijänä ja liiton uudistajana, ja jo nuorena, alle 20 ikävuoden, häntä kehoitettiin rukouksia pitämään ja saarnaamaan. Hän meni nuorena avioliittoon ja heille syntyi 6 lasta, joista 3 kuoli nuorena ja 3 on elossa. Kun saarnaajat tunsivat hänen lahjansa, tahtoivat he häntä matkaansa kokouksien pitoon, ehkä se hänelle oli raskasta, kun tunki kelvottomuutensa. Ja toisella puolen oli luonnollinen köyhyys, kun täytyi jättää kotonsa, vaimonsa ja pienet lapsensa. Ei ole ollut aina auringon paistetta ja myötätuulta, mutta niin on tämä Herran palvelija tehnyt uskollista työtä monta kymmentä vuotta lapinmaassa ja koonnut laumaa Herralle Jeesuselle. Sillä hän oli väkevä totuuden tunnustaja ja väkevä evankeliumin saarnaaja. Hän on saanut paljon rakastajia ja paljon vihamiehiä, ja nyt on se totuuden ääni lakannut kuulumasta, joka on soinnut yli kuusikymmentä vuotta. Mitä ajattelette, vainajan lapset ja lastenlapset ja kaikki armosta pois langenneet, ylenkatsojat ja halpana pitäjät, kun ette ole kuulleet hänen puhetta silloin kun hän on saarnannut, ja ette ole uskoneet, ja ette ole uskoneet silloinkaan, kun hänen kielensä on tarttunut suulakeen. Se on Jumalalta teille rangaistus, mutta ette usko sitä. Laestadius sanoo, että murhamiesten ystävyys on suurempi kuin vanhemman rakkaus. Sillä hän sai viisi vuotta katsella teidän päällenne kyyneleillä ja huokauksilla. Mutta ei ole iloa teistä tullut vanhalle opettajalle ja isälle.

Mutta me uskomme sen, rakkaat veljet ja sisaret, että tämä meidän rakas opettajamme on päässyt lepäämään kaikista matkan vaivoista ja pitkästä päivätyöstä. Me olemme suuremmassa vaarassa täällä, sillä emme tiedä, mitä meille vielä voipi tapahtua tulevaisuudessa. Katsokaa, hyvät ystävät, kuinka monta meidän matkaystäväistä väsy tien päälle. Kuulkaat myös te maailman joukko, jotka olette tulleet saattamaan tätä vanhurskasta opettajaa haudan lepoon: Hän ei ole koreutta rakastanut eikä maailman ystävä ollut, ja nyt hän on kruunattu vanhurs-

kauden kruunulla, jonka Herra niille antaa, jotka toimellisesti kilvoittelevat. Alkää itkekö vainajaa, vaan itkekää itseänne ja lapsianne. Mutta meillä, hänen rakkaalla aviokumppanilla koko Herran lauman kanssa, on jälleennäkemisen toivo. Ja nyt ennen kuin ruumis peitetään mullalla, saamme katsoa häntä ja kastella hänen multansa rakkauden ja ilon kyyneleillä siinä uskossa, että pian yhteen tulemme siinä suuressa Siionin avaruudessa, jossa saamme tervehdellä rakkaudesta palavilla rinnoilla ja veisata Amen, Hallelujaa alati ja iankaikkisesti.

Vielä kiitän viimeisen kerran koko Herran lauman kanssa sinua työsi ja vaivasi edestä, jonka Herrassa tehnyt olet. Lepää nyt vahvassa rauhassa, sinä uskollinen Herran palvelija ja työkumppani, siihen asti kuin ylimmäisen enkelin ääni ja Jumalan pasuuna ylös herättää ja kokoaa meitä kaikkia siihen suureen kokoukseen. Ja monta, jotka maan tomussa makaavat, heräävät, muutamat iankaikkiseen elämään ja muutamat iankaikkiseen pilkkaan ja häpeään. Mutta opettajat paistavat kuin taivaan kirkkaus, ja jotka monta opettavat vanhurskauteen niinkuin tähdet alati ja iankaikkisesti, Amen.

Nämä muistosanat olen kirjoittanut jälkeen jääneille muistutukseksi, varoitukseksi ja lohdutukseksi. Sillä vanhurskaan muisto pysyy iankaikkisesti, Amen.

Nilivaara 20/9 1959.

August Isaksson

*

Vainajan hautajaistilaisuuteen oli kokoontunut monta sataa ystävää, sanankuulijoita ja saarnaajia, lapinmaan seurakunnista, jotka rakkauden kaipauksella seurasivat häntä Skaulon hautausmaalle, johon hänen multansa siunattiin viimeiseen lepoon. Useat saarnaajat ja sanankuulijat puhuivat sydämensä kiitoksen ja kaipauksen parin ääressä, kehoituksen ja varoituksen kanssa jälkeen jääneille. Kauniina kaikui aurinkoisena syyspäivänä rauhallisella metsäisellä hautausmaalla sekä lappalaisten liikutusääni että Ihalaisen virsi "Nyt on taas tässä nukkunut..." Eroikävällä vaan elävällä jälleennäkemisen toivolla jätimme hyvästit rakkaalle opettajallemme. — J. P.